Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

30. ožujka 2023.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EU) br. 604/2013 – Određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Članak 27. – Pravno sredstvo podneseno protiv odluke o transferu donesene u pogledu tražitelja azila – Članak 29. – Rok za transfer – Zastoj tog roka u žalbenom postupku – Privremena mjera koju je zatražila uprava”

U predmetu C-556/21,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Raad van State (Državno vijeće, Nizozemska), odlukom od 1. rujna 2021., koju je Sud zaprimio 10. rujna 2021., u postupku

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

protiv

E. N.,

S. S.,

J. Y.,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Arabadjiev, predsjednik vijeća, K. Lenaerts, predsjednik Suda, u svojstvu suca prvog vijeća, L. Bay Larsen (izvjestitelj), potpredsjednik Suda, A. Kumin i I. Ziemele, suci,

nezavisni odvjetnik: J. Richard de la Tour,

tajnik: R. Stefanova-Kamisheva, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 14. srpnja 2022.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za E. N., M. J. A. Rinkes, *advocaat*,

– za S. S., M. H. R. de Boer, *advocaat*,

* Jezik postupka: nizozemski

– za J. Y., D. P. J. Cain, *advocaat*,

– za nizozemsku vladu M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen i P. Huurnink, u svojstvu agenata,

– za njemačku vladu, J. Möller i R. Kanitz, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, C. Cattabriga i F. Wilman, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 17. studenoga 2022.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 27. stavka 3. i članka 29. stavaka 1. i 2. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108. i ispravak SL 2017., L 49, str. 50.; u daljnjem tekstu: Uredba Dublin III).

2 Zahtjev je upućen u okviru sporova između Staatssecretarisa van Justitie en Veiligheid (državni tajnik za sigurnost i pravosuđe, Nizozemska) (u daljnjem tekstu: državni tajnik), s jedne strane, i osoba E. N., S. S. i J. Y., državljana trećih zemalja, s druge strane, u pogledu odluka državnog tajnika da odbaci bez razmatranja njihove zahtjeve za međunarodnu zaštitu i da naloži njihov transfer u druge države članice.

Pravni okvir

3 Uvodne izjave 4. i 5. Uredbe Dublin III glase:

„(4) U zaključcima [Europskog vijeća tijekom njegova posebnog sastanka] iz Tamperea [15. i 16. listopada 1999.,] navodi se također da bi [zajednički europski sustav azila (CEAS)] u kratkom vremenskom razdoblju morao uključivati jasan i provediv način za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

(5) Takav bi se način trebao temeljiti na objektivnim, poštenim kriterijima i za države članice i za predmetne osobe. Trebao bi posebno omogućiti brzo određivanje odgovorne države članice, tako da se osigura učinkovit pristup postupcima za priznavanje međunarodne zaštite i pritom ne ugrozi cilj brzog razmatranja zahtjeva za međunarodnu zaštitu.”

4 Poglavlje VI. te uredbe, naslovljeno „Postupci za prihvat i ponovni prihvat”, u svojem odjeljku IV., naslovljenom „Postupovne zaštitne mjere”, sadržava članak 27., koji je naslovljen „Pravni lijekovi”, koji u stavcima 1., 3. i 4. određuje:

„1. Podnositelj zahtjeva […] ima pravo na djelotvoran pravni lijek, u obliku žalbe protiv odluke o transferu ili činjeničnog i pravnog preispitivanja te odluke pred sudom.

[…]

3. Za potrebe žalbi protiv odluka o transferu ili preispitivanja tih odluka, države članice u svom nacionalnom pravu određuju da:

(a) predmetna osoba na temelju žalbe ili preispitivanja ima pravo ostati u predmetnoj državi članici do ishoda žalbe ili preispitivanja; ili

(b) se transfer automatski odgađa i takva odgoda prestaje nakon isteka određenog razumnog roka tijekom kojeg je sud, nakon detaljnog i temeljitog razmatranja, odlučio o tome hoće li žalbi ili preispitivanju dodijeliti suspenzivni učinak; ili

(c) predmetna osoba ima mogućnost da u razumnom roku od suda zatraži odgodu izvršenja odluke o transferu do ishoda žalbe ili preispitivanja. Države članice odgađanjem transfera do donošenja odluke o prvom zahtjevu za odgodu osiguravaju da je na raspolaganju djelotvoran pravni lijek. Sve odluke u vezi s odgodom izvršenja odluke o transferu donose se u razumnom roku, koji omogućuje detaljno i iscrpno razmatranje zahtjeva za odgodu. U odluci da se izvršenje odluke o transferu ne odgađa moraju se navesti razlozi na kojima se ona temelji.

4. Države članice mogu odrediti da nadležna tijela po službenoj dužnosti mogu odlučiti da odgode izvršenje odluke o transferu do ishoda žalbe ili preispitivanja.”

5 U odjeljku VI. poglavlja VI. navedene uredbe, koji je naslovljen „Transferi” članak 29., koji je naslovljen „Modaliteti i rokovi”, u stavcima 1. i 2. određuje:

„1. Transfer podnositelja zahtjeva […] iz države članice moliteljice u odgovornu državu članicu provodi se u skladu s nacionalnim pravom države članice moliteljice, nakon savjetovanja među predmetnim državama članicama, čim je to praktički moguće, a najkasnije u roku od šest mjeseci nakon što je druga država članica prihvatila zahtjev za prihvat ili ponovni prihvat predmetne osobe ili nakon konačne odluke o žalbi ili preispitivanju kada u skladu s člankom 27. stavkom 3. postoji suspenzivni učinak.

[…]

2. Ako se transfer ne provede u šestomjesečnom roku, odgovorna država članica oslobađa se svoje obveze da prihvati ili ponovno prihvati predmetnu osobu i odgovornost se tada prenosi na državu članicu moliteljicu. Taj se rok može produljiti na najviše godinu dana, ako transfer nije bilo moguće provesti jer je predmetna osoba u zatvoru, ili na najviše osamnaest mjeseci ako predmetna osoba pobjegne.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

6 Tuženici iz glavnog postupka podnijeli su 12. srpnja 2019., 7. listopada 2019. odnosno 22. studenoga 2020. zahtjeve za međunarodnu zaštitu u Nizozemskoj. Državni je tajnik tijelima drugih država članica podnio zahtjeve za prihvat ili ponovni prihvat navedenih tuženika. Ta su tijela, izričito ili prešutno, prihvatila te zahtjeve 27. listopada 2019., 20. studenoga 2019. odnosno 19. siječnja 2021.

7 Državni je tajnik 9. siječnja 2020., 8. veljače 2020. i 16. veljače 2021. odlučio bez razmatranja odbiti zahtjeve za međunarodnu zaštitu koje su podnijeli tuženici iz glavnog postupka i naložiti njihov transfer u države članice koje su prihvatile navedene zahtjeve.

8 Tuženici iz glavnog postupka podnijeli su tužbe za poništenje tih odluka prvostupanjskim sudovima.

9 Ti su sudovi 25. veljače 2020., 16. rujna 2020. i 1. travnja 2021. poništili navedene odluke. Također su naložili državnom tajniku da donese nove odluke o zahtjevima za međunarodnu zaštitu koje su podnijeli tuženici iz glavnog postupka.

10 Državni je tajnik podnio žalbu protiv presuda koje su donijeli ti sudovi Raadu van State (Državno vijeće, Nizozemska), sudu koji je uputio zahtjev. On je svojim žalbama priložio zahtjeve za privremene mjere kojima je tražio, s jedne strane, da on ne mora donijeti novu odluku dok se ne odluči o žalbama i, s druge strane, da se odredi zastoj roka za transfer. Sudac privremene pravne zaštite suda koji je uputio zahtjev prihvatio je te zahtjeve 3. ožujka 2020., 18. rujna 2020. i 8. travnja 2021.

11 Međutim, sud koji je uputio zahtjev pita se protivi li se člancima 27. i 29. Uredbe Dublin III to da se prihvati zahtjev za privremenu mjeru koji je uprava podnijela uz žalbu koju je podnijela protiv sudske odluke kojom se poništava odluka o transferu, kojim se zahtijeva zastoj roka za transfer. Ako je tomu tako, bila bi zadaća tog suda da utvrdi da je taj rok istekao i da je Kraljevina Nizozemska stoga postala odgovorna za razmatranje zahtjevâ za međunarodnu zaštitu koje su podnijeli tuženici iz glavnog postupka.

12 On smatra da bi okolnost da su u članku 27. stavku 3. te uredbe navedene samo privremene mjere koje se izriču na zahtjev osobe o kojoj je riječ, kao i cilj brzog određivanja odgovorne države članice mogla opravdati takvo rješenje.

13 Međutim, on ističe da se ne čini da se navedenoj uredbi protivi to da osoba o kojoj je riječ može od žalbenog suda zahtijevati odgodu izvršenja odluke o transferu. Kada to ne bi mogla, postojala bi opasnost da ta osoba bude transferirana u drugu državu članicu i da je se mora vratiti u Nizozemsku u slučaju prihvaćanja njezine žalbe.

14 Stoga bi bilo moguće da i državni tajnik raspolaže mogućnošću zahtijevanja zastoj roka za transfer tijekom žalbenog postupka. U slučaju drugačijeg rješenja, postojala bi opasnost da državni tajnik bude lišen bilo kakve konkretne mogućnosti podnošenja žalbe jer rok za transfer neće uvijek biti dovoljan kako bi sud koji je uputio zahtjev odlučio o žalbi.

15 U tim je okolnostima Raad van State (Državno vijeće) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li članak 27. stavak 3. i članak 29. Uredbe [Dublin III] tumačiti na način da im se ne protivi to da, ako pravni poredak države članice za predmete poput predmetnog predviđa dvostupanjsko sudovanje, žalbeni sud prilikom ispitivanja predmeta na zahtjev nadležnog tijela države članice donese privremenu mjeru koja za posljedicu ima zastoj roka za transfer?”

O prethodnom pitanju

16 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 29. stavke 1. i 2. Uredbe Dublin III, u vezi s njezinim člankom 27. stavkom 3., tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis koji dopušta sudu koji odlučuje u drugostupanjskom postupku o pravnom sredstvu podnesenom

protiv presude kojom se poništava odluka o transferu, da na zahtjev nadležnih tijela donese privremenu mjeru kojom im dopušta da ne donesu novu odluku do donošenja odluke o tom pravnom sredstvu i čiji je predmet odnosno učinak zastoj roka za transfer do donošenja te odluke.

17 Članak 29. stavak 1. Uredbe Dublin III predviđa da se transfer osobe o kojoj je riječ u odgovornu državu članicu provodi u skladu s nacionalnim pravom države članice moliteljice, koliko je to praktički najbrže moguće, a najkasnije u roku šest mjeseci nakon što druga država članica odobri prihvat ili ponovni prihvat te osobe ili nakon konačne odluke o pravnom sredstvu, ako u skladu s člankom 27. stavkom 3. te uredbe postoji suspenzivni učinak.

18 U skladu s člankom 29. stavkom 2. navedene uredbe, ako se transfer ne izvrši u šestomjesečnom roku, odgovorna država članica oslobađa se svoje obveze da prihvati ili ponovno prihvati osobu o kojoj je riječ i odgovornost se tada prenosi na državu članicu moliteljicu.

19 S tim u vezi, iako iz članka 29. stavaka 1. i 2. Uredbe Dublin III proizlazi da je zakonodavac Europske unije želio potaknuti brzo izvršenje odluka o transferu, ipak nije namjeravao žrtvovati sudsku zaštitu podnositelja zahtjevâ za međunarodnu zaštitu obvezi brzog postupanja s njihovim zahtjevom te je radi jamstva te zaštite predvidio da se izvršenje tih odluka u određenim slučajevima može odgoditi (vidjeti u tom smislu presude od 14. siječnja 2021., The International Protection Appeals Tribunal i dr., C-322/19 i C-385/19, EU:C:2021:11, t. 88. i od 22. rujna 2022., Bundesrepublik Deutschland (Administrativna suspenzija odluke o transferu), C-245/21 i C-248/21, EU:C:2022:709, t. 40. i 60.).

20 Članak 27. stavak 3. te uredbe tako zahtijeva da države članice osobama o kojima je riječ ponude pravno sredstvo koje može dovesti do odgode izvršenja odluke o transferu koja je donesena u pogledu njih (presuda od 22. rujna 2022., Bundesrepublik Deutschland (Administrativna suspenzija odluke o transferu), C-245/21 i C-248/21, EU:C:2022:709, t. 41.).

21 Na temelju te odredbe države članice moraju predvidjeti, prvo, da osoba o kojoj je riječ na temelju žalbe protiv odluke o transferu ima pravo ostati u državi članici koja je donijela tu odluku do donošenja odluke o njezinoj žalbi ili, drugo, da se nakon podnošenja pravnog sredstva protiv odluke o transferu transfer automatski odgađa na razuman rok tijekom kojeg sud odlučuje o tome hoće li tom pravnom sredstvu dodijeliti suspenzivni učinak ili, treće, da osoba o kojoj je riječ može podnijeti pravno sredstvo kojim zahtijeva odgodu izvršenja odluke o transferu do donošenja odluke o pravnom sredstvu podnesenom protiv te odluke (presuda od 22. rujna 2022., Bundesrepublik Deutschland (Administrativna suspenzija odluke o transferu), C-245/21 i C-248/21, EU:C:2022:709, t. 42.).

22 Usto, članak 27. stavak 4. Uredbe Dublin III nadopunjuje navedenu odredbu time što državama članicama dopušta da odrede da nadležna tijela po službenoj dužnosti mogu odlučiti da odgode izvršenje odluke o transferu, u slučajevima u kojima njezina odgoda ne proizlazi ni iz učinka zakona ni iz učinka sudske odluke, kada okolnosti koje se odnose na to izvršenje podrazumijevaju da osobi o kojoj je riječ, kako bi se osigurala njezina djelotvorna sudska zaštita, treba dopustiti ostanak na području države članice koja je donijela navedenu odluku do donošenja konačne odluke o pravnom sredstvu podnesenom protiv te odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 22. rujna 2022., Bundesrepublik Deutschland (Administrativna suspenzija odluke o transferu), C-245/21 i C-248/21, EU:C:2022:709, t. 54. i 61.).

23 U slučaju da odgoda izvršenja odluke o transferu proizlazi iz primjene članka 27. stavaka 3. ili 4. Uredbe Dublin III, iz njezina članka 29. stavka 1. proizlazi da rok za transfer ne teče od prihvaćanja zahtjeva za prihvat ili ponovni prihvat, nego iznimno od konačne odluke o pravnom sredstvu podnesenom protiv odluke o transferu (vidjeti u tom smislu presudu od 22. rujna 2022., Bundesrepublik Deutschland (Administrativna suspenzija odluke o transferu), C-245/21 i C-248/21, EU:C:2022:709, t. 44. i 49.).

24 Stoga iz članka 29. stavka 1. Uredbe Dublin III, a osobito iz upotrebe izraza „konačna odluka”, proizlazi da je zakonodavac Unije predvidio da rok za transfer počne teći tek od trenutka u kojem je odluka o pravnom sredstvu protiv odluke o transferu postala konačna, nakon što su iscrpljena sva pravna sredstva predviđena pravnim poretkom države članice o kojoj je riječ, pod uvjetom da je izvršenje odluke o transferu odgođeno na temelju članka 27. stavaka 3. ili 4. te uredbe.

25 Međutim, valja utvrditi da taj zakonodavac nije pobliže odredio u skladu s kojim postupovnim pravilima valja primijeniti to pravilo u slučaju podnošenja pravnog sredstva u drugostupanjskom postupku, a osobito može li primjena navedenog pravila podrazumijevati to da sud koji odlučuje o tom pravnom sredstvu donese privremene mjere.

26 Naime, najprije, iz samog teksta članka 27. stavka 3. Uredbe Dublin III proizlazi da se on odnosi na postupke „za potrebe žalbi protiv odluka o transferu ili preispitivanja tih odluka”. Stoga, upućivanja na „žalbu” i na „preispitivanje” koji se nalaze u navedenoj odredbi treba shvatiti kao da upućuju samo na žalbe i preispitivanja protiv odluka o transferu iz članka 27. stavka 1. te uredbe. Te žalbe i preispitivanja moraju, na temelju potonje odredbe, biti na raspolaganju adresatu odluke o transferu jer nadležna tijela usto nemaju nikakav interes osporavati vlastite odluke.

27 Stoga članak 27. stavak 3. Uredbe Dublin III treba tumačiti kao da se njime uređuju samo privremene mjere koje mogu za posljedicu imati, ex lege ili na zahtjev osobe o kojoj je riječ, pravno sredstvo ili preispitivanje podneseno protiv te odluke u prvostupanjskom postupku. Suprotno tomu, cilj te odredbe nije urediti privremene mjere koje mogu eventualno biti donesene u okviru pravnog sredstva koje su u drugostupanjskom postupku podnijela nadležna tijela.

28 Nadalje, iako iz članka 27. stavka 4. Uredbe Dublin III proizlazi da prekid ili zastoj roka za transfer mogu u određenim slučajevima biti naloženi na inicijativu nadležnih tijela, ta odluka, kao što je navedeno u točki 22. ove presude, predstavlja dopunu članka 27. stavka 3. te uredbe, koji se odnosi na odgodu izvršenja odluke o transferu.

29 Iz toga slijedi da se članak 27. stavak 4. Uredbe Dublin III ne može primijeniti u situaciji, poput onih o kojima je riječ u glavnim postupcima, u kojima je odluka o transferu poništena u prvostupanjskom postupku. Naime, u takvoj situaciji više ne postoji, u okviru pravnog sredstva koje su u drugostupanjskom postupku podnijela nadležna tijela, odluka o transferu čije bi se izvršenje moglo odgoditi.

30 Naposljetku, budući da Uredba Dublin III općenitije ne sadržava nijedno pravilo o mogućnosti podnošenja žalbe protiv odluke kojom je odlučeno o pravnom sredstvu protiv odluke o transferu niti izričito uređuje sustav eventualne žalbe, valja smatrati da je zaštita – koju daje članak 27. stavak 1. navedene uredbe, u vezi s člancima 18. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima

– ograničena na postojanje pravnog sredstva koje se podnosi sudu i ne zahtijeva uvođenje više stupnjeva sudskog postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 26. rujna 2018., Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Suspenzivni učinak žalbe), C-180/17, EU:C:2018:775, t. 33.).

31 S obzirom na prethodno navedeno i u nedostatku propisa Unije koji se odnose na to područje, stoga je, na temelju načela procesne autonomije, na nacionalnom pravnom poretku svake države članice da odluči o eventualnom uvođenju drugog stupnja sudskog postupka koji se pokreće protiv presude kojom se odlučuje o pravnom sredstvu koje se odnosi na odluku o transferu i da uredi, ako je to potrebno, postupovna pravila za taj drugi stupanj sudskog postupka, uključujući eventualno donošenje privremenih mjera, pod uvjetom ipak da, u situacijama na koje se primjenjuje pravo Unije, ta pravila ne budu nepovoljnija od onih koja uređuju slične situacije na koje se primjenjuje nacionalno pravo (načelo ekvivalentnosti) i da u praksi ne onemogućuju ili pretjerano otežavaju ostvarivanje pravâ koja dodjeljuje pravo Unije (načelo djelotvornosti) (vidjeti u tom smislu presude od 26. rujna 2018., Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Suspenzivni učinak žalbe), C-180/17, EU:C:2018:775, t. 34. i 35. i od 15. travnja 2021., État belge (Elementi nastali nakon donošenja odluke o transferu), C-194/19, EU:C:2021:270, t. 42.).

32 U tom kontekstu, budući da iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku osobito proizlazi da se nacionalni propis na koji se odnosi ovaj zahtjev za prethodnu odluku primjenjuje u nizozemskom pravnom poretku na sve postupke pravne zaštite u upravnom pravu, takav propis može predvidjeti da sud koji odlučuje o takvom pravnom sredstvu u drugostupanjskom postupku može, na zahtjev nadležnih tijela, donijeti privremene mjere. Suprotno tomu, taj propis ne može odstupiti od članka 29. stavka 1. Uredbe Dublin III predviđajući da takve mjere izvan slučajeva predviđenih tom odredbom imaju učinak odgode izračuna roka za transfer i usporavanja njegova isteka.

33 Kao što proizlazi iz točaka 23. i 24. ove presude, iz članka 29. stavka 1. Uredbe Dublin III proizlazi da rok za transfer može početi teći od konačne odluke o pravnom sredstvu podnesenom protiv odluke o transferu samo ako je izvršenje te odluke odgođeno prilikom razmatranja pravnog sredstva podnesenog u prvostupanjskom postupku na temelju članka 27. stavaka 3. ili 4. te uredbe.

34 Iz toga slijedi da se privremena mjera čiji je učinak zastoj roka za transfer do donošenja odluke o pravnom sredstvu u drugostupanjskom postupku može donijeti samo ako je izvršenje odluke o transferu odgođeno do donošenja odluke o pravnom sredstvu u prvostupanjskom postupku, na temelju potonjih odredbi.

35 U takvoj situaciji, s jedne strane, produljenje odgode izračuna roka za transfer do donošenja odluke o pravnom sredstvu u drugostupanjskom postupku omogućuje osiguranje jednakosti oružja i djelotvornosti postupaka pravne zaštite, tako što se jamči da taj rok neće isteći ako je izvršenje odluke o transferu onemogućeno podnošenjem pravnog sredstva protiv te odluke.

36 S druge strane, izbor uvjetovanja produljenja – u okviru pravnog sredstva podnesenog u drugostupanjskom postupku – suspenzivnog učinka pravnog sredstva podnesenog u prvostupanjskom postupku protiv odluke o transferu, na izračun roka za transfer, donošenjem privremene mjere omogućuje izbjegavanje toga da pravno sredstvo podneseno u drugostupanjskom postupku protiv presude o poništenju odluke o transferu sustavno uključuje, čak i kada se čini da to pravno sredstvo ne može razumno uspjeti, odgodu tog izračuna, koja može usporiti razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu osobe o kojoj je riječ.

37 Stoga takvo pravilo može davati prednost ostvarivanju ciljeva navedene uredbe koji se, kako proizlazi iz njezinih uvodnih izjava 4. i 5., odnose na uspostavu jasnog i provedivog načina koji se temelji na objektivnim, poštenim kriterijima i za države članice i za predmetne osobe, radi brzog određivanja države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu, kako bi se osigurao učinkovit pristup postupcima za priznavanje te zaštite i kako se ne bi ugrozio cilj brzog razmatranja zahtjevâ za međunarodnu zaštitu (vidjeti u tom smislu presude od 19. ožujka 2019., Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, t. 58. i od 22. rujna 2022., Bundesrepublik Deutschland (Administrativna suspenzija odluke o transferu), C-245/21 i C-248/21, EU:C:2022:709, t. 56.).

38 Tako to pravilo ojačava primjenu obveznih rokova kojima je zakonodavac Unije uredio postupke prihvata i ponovnog prihvata. Ti rokovi odlučujuće pridonose ostvarenju cilja brze obrade zahtjeva za međunarodnu zaštitu, time što jamče da će se navedeni postupci provesti bez neopravdanog kašnjenja i time što svjedoče o osobitoj važnosti koju je zakonodavac Unije pripisao brzom određivanju države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu i činjenici da je, s obzirom na cilj osiguranja učinkovitog pristupa postupcima za priznavanje međunarodne zaštite i neugrožavanja cilja brze obrade zahtjevâ za međunarodnu zaštitu, bitno da takve zahtjeve, ovisno o slučaju, razmatra država članica različita od one koja je na temelju kriterija iz poglavlja III. te uredbe određena kao odgovorna (vidjeti u tom smislu presudu od 13. studenoga 2018., X i X, C-47/17 i C-48/17, EU:C:2018:900, t. 69. i 70.).

39 Suprotno tomu, ako, kao što se čini da je slučaj u glavnim postupcima, i uz pridržaj provjere koja je na sudu koji je uputio zahtjev, izvršenje odluke o transferu nije odgođeno do donošenja odluke o pravnom sredstvu u prvostupanjskom postupku, mogućnost da se u okviru pravnog sredstva podnesenog u drugostupanjskom postupku zahtijeva donošenje privremene mjere poput one o kojoj je riječ u glavnim postupcima zapravo bi omogućila nadležnim tijelima – koja nisu smatrala korisnim iskoristiti mogućnost koju im nudi članak 27. stavak 4. Uredbe Dublin III kako bi osigurala djelotvornu pravnu zaštitu osobama o kojima je riječ niti su izvršila odluku o transferu tijekom razmatranja tog pravnog sredstva – da odgode izračun roka za transfer, koji je predviđen člankom 29. stavkom 1. te uredbe i tako izbjegnu prenošenje odgovornosti za obradu zahtjeva tih osoba na državu članicu moliteljicu na temelju članka 29. stavka 2. navedene uredbe i da na taj način neopravdano uspore tijek postupka za međunarodnu zaštitu, narušavajući pritom ciljeve te uredbe navedene u točkama 37. i 38. ove presude.

40 S obzirom na prethodno navedeno, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 29. stavke 1. i 2. Uredbe Dublin III, u vezi s njezinim člankom 27. stavkom 3., treba tumačiti na način da mu se ne protivi nacionalni propis koji dopušta nacionalnom sudu koji odlučuje u drugostupanjskom postupku o pravnom sredstvu podnesenom protiv presude kojom se poništava odluka o transferu, da na zahtjev nadležnih tijela donese privremenu mjeru kojom im dopušta da ne donesu novu odluku do donošenja odluke o tom pravnom sredstvu i čiji je predmet odnosno učinak zastoj roka za transfer do donošenja te odluke, pod uvjetom da takva mjera može biti donesena samo ako je odgođeno izvršenje odluke o transferu prilikom razmatranja pravnog sredstva podnesenog u prvostupanjskom postupku, na temelju članka 27. stavaka 3. ili 4. navedene uredbe.

Troškovi

41 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 29. stavke 1. i 2. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva, u vezi s njezinim člankom 27. stavkom 3.,

treba tumačiti na način da mu se:

ne protivi nacionalni propis koji dopušta nacionalnom sudu koji odlučuje u drugostupanjskom postupku o pravnom sredstvu podnesenom protiv presude kojom se poništava odluka o transferu, da na zahtjev nadležnih tijela donese privremenu mjeru kojom im dopušta da ne donesu novu odluku do donošenja odluke o tom pravnom sredstvu i čiji je predmet odnosno učinak zastoj roka za transfer do donošenja te odluke, pod uvjetom da takva mjera može biti donesena samo ako je odgođeno izvršenje odluke o transferu prilikom razmatranja pravnog sredstva podnesenog u prvostupanjskom postupku, na temelju članka 27. stavaka 3. ili 4. navedene uredbe.

Potpisi